

ואם בכדורגל משחקים 90 דקות, והכדור הוא עגול

אנחנו, השחקנים, עובדים על עצמנו שעות נוספות כדי להתגבר על המתח והחרדה. לכו לנו יש מישפחות, לחלק גדול יש אשה וילדים. בזכות הצוות המיקצועי אנו מצליחים לנטוש את עצמנו רק לאותן 90 דקות מישחק. שלא כמו בנסיעות אחרות, כאן אנחנו צריכים גם להרגיע את המישפחה."

לסמן מיגרש ב"לבן"

חלק מהדומור הנבחרת כולל את הברידות על סימון המיגרש ב"לבן". המור שחור תמיד עוזר להתגבר על פחד, לנקו אותו. מלון דן אנדיה יום החמישי בבוקר. התכ

יובל ידע עוד ביום החמישי כי לא יצטרף למסע. באירופה ישנם חלוצים ברמה אירופית, והם אלה שיסעו.

לצופה מן הצד זה נראה התיסכול במיטבו — להגיע עד למטוס ולא להמריא; לעבור את כל מחנות האמנים; להתאמן פעמיים ביום, ללכת לישון ולחלום שאולי יקרה פית' אום הנס ואחד משחקני אירופה לא יגיע. איך עומרים בלחץ?

להיות ספורטאי אמיתי דרוש יותר מיכר לת לרוץ אחרי כדור ולבעוט. צריכים עצבים של ברזל. "להגיד שאני לא מקווה לאיזה נס, יהיה שקר", ממשיך יובל אותה. "אבל, ברור לי שאני לא אסע והשלמתי עם זה. עצם זה שאני בנבחרת, וזה הכבוד הגדול. אני בטוח

קודם כל מדובר בכסף. הרבה כסף. נכשיל הכסף הזה לא צריך לקנות עיתונים, גם לא למלא טוטו. צריך רק לעבור עוד 180 דקות והאוצר אצלנו.

חשבון פשוט: קבוצה שמעפילה אל גמר הגביע העולמי מקבלת מפיפ"א, הלא היא התאחדות הכדורגל הבינלאומית מענק ראשוני לצורך ההכנות כסף שני מיליון דולר, וזאת כלי לחשב את תשלום הזכויות עבור שידורי המישחקים בכל רשתות הטלוויזיה בעולם.

לא רק המדינה זוכה. כל שחקן יקבל גם הוא סכומים, שבאומרו ראשון לא יהיו סגנים מעשרות אלפי דולארים. אחר כך יזכו השחקנים לחשיפה גדולה בפני טובי המאמנים בעולם. שיחקת טוב — זכית. מישהו כבר יקנה אותך, ובספורט הזה משלמים טוב.

19 הנבחרים הצעירים (המבוגר שביניהם הוא בן 33) לא ידברו איתך על כסף. גם המאמנים לא. כולם מעדיפים לחזור על הקלישאות המסורתיות של מאבק למען המדינה, מילחמה למען הרגל. אם היה מדובר בעסק פרטי, בטוח שבעלה המניוטה היה עכשיו רועד מפחד ומדאגה. כמה מיליוני דולארים הם בהחלט הכנסה שיכולה להריר שינה מאישעטקים ממוצע.

או גם אנחנו לא נדבר על כסף ונחזור אל ענייני השליחות. תהיו בטוחים שאם בעולם מכירים את ישראל מבעד למסך העשן של רימוני האינתיפאדה, בעוד שנה, אם הקולומביאנים לא יקלוקו, יוכל העולם לראות את ישראל האמיתית.

ישראל האמיתית, לצורך זה, הם קודם כל יצחק שניאור ויענקל'ה גרונדמן. הלהקה שלם הם סיימה השבוע את ההכנות האחרונות לקראת ראת ההצגה וכבר היא יוצאת לדרך. האתגר הראשון הוא להוכיח לקולומביאנים שיש להם אינה רק חוד חננית של יאיר קליין. המחליף פים שלו, אותה, רוזנטל ומיורחי, אמורים להיות לא פחות מיקצועיים.

כ-15 לחודש בארנקיה אשר בקולומביה לא תישמע הצעקה "אל"אל ישראל". 70 אלף צופים, אוהדי הנבחרת הקולומביאנית, ימלאו את האיצטדיון עד אפס מקום.

בתוך הריהגעש של האיצטדיון יהיו לנבחרת ישראל אוהדים מעטים: הקהילה היהודית של בארנקיה, המונה 1100 איש ואנשי השגרירות. הכל מקווים כי פרשת חוד החנית לא תעבי על הביקור. ספורט הוא ספורט, ארמרים כל הנוגעים בדבר. ההיסטוריה מלמדת שלא כך הוא. תענוג גדול זה בוודאי לא יהיה. לנצח. לנצח. לנצח. "כל מה שאני מאחל לעצמי לשנה החדשה", אומר יענקל'ה גרונדמן, מן מאמן הנבחרת, "הוא שער אחד יותר מלנבחרת קולומביה".

זה לא עוד מישחק כדורגל. זוהי משימה לאומית ממדרגה ראשונה. אולי סוף סוף נזכה שוב לשחק בגביע העולם. אומר יובל אותה.

עופר מיזרחי

עופר מיזרחי

אוהד מעוז

ההקשר

ר'ה אחרי אימון בוקר. מתכנסים בתורים. נא' חר החררים מתפתחת שיהיה על קולומביה. אחד מהחבר'ה מציע לפנות ליאיר קליין, שיארגן את החוואים שלו כקציני ביטחון לנבחרת. מישהו זורק לאויר הצעתי יעול נוספת. כולם צוחקים. צחוק עצבני, משהר. לא רק סמים מסרדיים אותם. נאחר התידי רוכים קיבלו השחקנים הוראה כי עליהם להירייר שרשרות וצמידים לפני הנסיעה, "שלא יורידו לאף אחר את הצוואר או כף היד בש" כיל התכשיט". ארץ ענייה היא קולומביה. גם מאכליה לא בריוק מוכרים. איש לא לוקח סיכון. למסע הנבחרת מצטרף טבח מיוחד. השף של מלון דן אנדיה לוקחים אוכל מהארץ, ברובו רגים ותבלינים שונים. מקווים להסתדר עם הקהילה היהודית בארנקיה להספקת בשר כשר. זה לא נעים לראות נבחרת כדורגל עולה למיגרש עם עוויתות בטן. לא לוקחים סיכון.

שכל שחקן בארץ שאינו כסגל מקנא ב". ביום המישחק ישב יובל אוהנה יחד עם שולי גילארדי, השוער שנופה, ועם ראובן עטר, שנשאר אף הוא בארץ. הם יתנו לרג' ליים ללכת במקומם על שטיחי הסלון, לנב בארץ. זה לא שהם לא טובים. להיפך, כאן חרת ישראל בכדורגל 1989 יש כדורגלנים מצויינים, רק שעל המיגרש (כאמרתו המפורסמת של ישעיהו ליבוביץ') משחקים רק 11 שחקנים.

ניסים ברדה (33), יכול להוות לשלושת החברים את הרוגמה לכך שאף פעם לא מאיר חר מדי. לפני חודש וזמן ניסים לנבחרת, אחר ששחקן אחר, ירון פרסלני, נפצע ונאלץ להפסיק לשחק. לניסים זו היתה כבר כמעט סיומה של קאריירה. הוא אפילו כבר ראג לעי בודה חלופית. ערב אחר הוא קיבל את שיחת השלפון — שכולנו מייחלים לה בשלב זה או אחר בחיינו — השחקן הראשי חלה, עלך להתייצב ולהחליפו. זה מהחיים.

"לפני כחודש עוד חשבתי שאטוס לאיט' ליה למישחקי גביע העולם כצופה. פתאום אני אולי אהיה שם במיגרש עצמו עם נבחרת ישראל. קשה להאמין", אומר ניסים. את מזל, אשתו, יותר מכל דבר אחר, מעניין שיחזור בשלום. מזל, כשאר בני מישפחות השחקנים, מודאגת מקולומביה. הכל מודאגים מקולומביה. ביה.

אין לנו מושג לאן אנחנו נוסעים. למה לצפות, "מנסה להסביר את הפחד יפתח הלוי. על קולומביה שומעים בתקופה האחרונה רק דברים רעים. הרי אי אפשר להתעלם מכך.

מתכופף

דויד פיזוטי

מרק רוסובסקי

ויר קלינגר